

„Ja ja; jeg kan nu alligevel mærke et lille Fremskridt hver Dag. Jeg har derfor foreløbig ingen Grund til at tvivle om, at Virkningen af Kuren skal svare til Forventningerne. Og jeg har nu altsaa følt Trang til at vise min Taknemlighed.“

Mads Vestrup saae op med et stort Blik.

„Taknemlighed?“ sagde han. „Det forstaar jeg ikke. Mod hvem?“

„Hør, Pastor Vestrup, lad os nu ikke igen komme ind paa det intrikate Spørgsmaal. Det har jo vist sig, at det ikke fører til noget.“

„Aa nej, det gør det vel ikke. Men saa foretrækker jeg ogsaa at lade Dem vide med det samme, at jeg hverken vil eller kan have med den Sag at bestille.“

Der blev en Pavse.

„De maa ikke have forstaaet mig rigtig, Pastor Vestrup! Her er jo Tale om et ganske neutralt Anliggende. Jeg tilbyder at skaffe Sognet et haardt tiltrængt Aldersdoms-asyl, et Gæstehjem, eller hvad man nu vil foretrække at kalde det —.“

„Ja mig er det lige et, hvad det bliver kaldt. Det er jo noget, De selv er Herre over. Men hvad der ikke opbygges i Gud den Almægtiges Navn og til hans Ære, det bliver der efter min Tro ingen Velsignelse ved, og det vil jeg ikke befatte mig med. Nu har jeg sagt det.“

„Det gør mig ondt — saa maa jeg altsaa henvende mig til en anden. F. Eks. til Skolelæreren ... er det ikke Hansen, han hedder? Han er jo en Forfægter af liberale